

VITÉZI TÁJÉKOZTATÓ

KARÁCSONYI ÜDVÖZLET, 2011

PÁRTUS

A Szeretet népének mosolya ragyogjon valamennyi – istenfélő, megbocsátó, kedves, gyámolító, önzetlen, megértő, türelmes, biztató, kitartó, hűséges, tetterre kész, életvidám, jövőbetekintő, nemzetépítő, elszánt, tántoríthatatlan – fionfitársunk arcán! A Fény születése felé tekintve.

Vitéz Hunyadi László főkapitány

VITÉZI TÁJÉKOZTATÓ

Tartalom:

1. oldal Karácsonyi üdvözet
2. oldal Szent József karácsonya
I.v. Szarvas Péter esperes, plébános
3. oldal Életünkben nincsen más...
v. Detre Gyula tb.tkp., Kanada
4. oldal Köszöntés – Magyarágunkról 2012...
v. Szenn Péter református lelkipásztor
5. oldal Év végi gondolatok – Erdély
v. Lázár Elemér otkp.
5. oldal. Köszöntés – Ausztrália
Gen.Dr.v.Mechtler László tkp.
6. oldal Karácsonyi köszöntő
Magyar Koronaörök Egyesülete
7. oldal Horthy Miklós Társaság
v. Kocsis László alelnök
8. oldal Magyar Tengerészek Egyesülete
8. oldal Szent László Társaság és Rend
v. Imre László főkapitány-helyettes
8. oldal. Ausztria
v. Érczhegyi István tkp.
9. oldal Köszönet
Vitéz Kiss András és családja
Vitéz, s immár 'érdemkeresztes' Kautzky Ervin
- 10-11. oldal Bőjte Csaba: Szent István-terv
11. oldal Magyar Karácsony
12. oldal Juhász Gyula: Karácsony felé
Kányádi Sándor: Csendes pohárköszöntő...

Kiadja:

Történelmi Vitézi Rend Egyesület

Felelős kiadó: v. Dékány Ágoston orsz. tkp.

Felelős szerkesztő: v. Tolnai Eta

Vitézi Tájszerkesztőség

Postacím: 1399 Budapest, Pf. 694/123

Történelmi Vitézi Rend Egyesület

A Fővárosi Bíróság 11883 sorszám alatt jegyezte be.

Székhely: 1095 Budapest, Soroksári út 46.

Postacím: 1453. Budapest, Pf.20.

E-mail cím: tvradmin@vipmail.hu

Honlap: www.vitezirend.hu; www.vitezirend.co.hu

Bankszámlaszám: 11709002-20127262-00000000

Adószám: 18258325-1-43

Szent József karácsonya

József fűrészhöz és szekercéhez szokott kezei alatt megcsikordult az istálló ajtaja, amikor kikísérte az éjszaka sötétjébe a látogatásukra érkező pásztorokat. Nagyot szippantott a friss éjszakai levegőből, és boldogan tért vissza Máriához és a jászolban csendesen fekvő kedves gyermekükhöz, Jézushoz. Még ott zsongott a lelkében az angyalok boldogságot zengő himnusza, de már az édesapa aggodó szeretetével nézett végig kis családján. Tett még néhány gallyat a tűzre, és Mária mellé húzódva lepihent. Boldogan mosolyogtak egymásra és a kis jövevényre, akit Isten bízott gondoskodó szeretetükre.

Lassan elpihentek. A fáradság ellenére mégsem jött álom József szemére. A csodálatos éjszaka élményei még mindig ott zsongtak a fejében, és arra gondolt, milyen jó az Isten. Mielőtt végleg álomba merült volna, még egyszer Istenhez emelte a lelkét és hálaadással a szívében mondott köszönetet mindenért.

Hálaadás! Ahogy így szívében összesűrűsödtek az emlékek, úgy kezdődött egy végtelenbe nyúló történet József gondolataiban. És ez a hosszú történet válik most szinte egyetlen pillanattá ezen az éjszakán. Hálát adni mindig mindenért Istennek. Az árnyak villódzásában hirtelen felcsillannak a régmúlt homályából a kedves emlékek. Az első találkozás boldog pillanata Máriával, az együtt töltött boldog idők, amikor már a jövőről beszélgettek. De sokszor elgondoltam, milyen jó lesz együtt otthon, nyugodtan, boldogan. Milyen boldogan készültünk a gyermek születésére, és most mégis itt vagyunk az idegenben? És mégis milyen csodálatos! Köszönöm Istenem.

Uram! De sokszor álltam értetlenül akaratom előtt, emlékszel, talán még perlekedtem is veled. De ma már megbékéltem, te tudod Uram, miért van így minden. Emlékszem, Atyám arra az éjszakára, amikor ott vívódtam álmatlanul. Amikor nem értettem, hogy Mária mást szeret? Még akkor is fontos volt nekem, mert őt nagyon szeretem. Ő csak állt, nem szólt, csendesen lehajtotta fejét. Most már értem, mit is tudott volna mondani. Ebben a csendben szeretett a legjobban. Én sem tudtam szólni, csak sírni. Így még jobban éreztem, hogy fáj.

József most óvatosan az alvó Máriára tekintett, és szemei boldogan pihentek meg Mária csöndesen alvó arcán. Most is azt gondolom, amit akkor. Nem tudnék nélküle élni. Most újra előtűnik a gondolatomban az a régi emlék. Vívódtam magamban: Mit tegyek? - gondoltam akkor. Titokban bocsássam el? Most már tudom. Köszönöm Uram, hogy segítéttél azon az éjszakán. Emlékszem ma is oly tisztán, mintha ma történt volna. Akkor avattál be engem is titkaidba. Most is itt cseng lelkemben angyalod szava. „Ne félj feleségül venni Máriát, mert a gyermek, akit a szíve alatt hordoz, Isten gyermeke!” Akkor értettem meg Atyám, hogy mit kérsz tőlem.

Most itt vannak ők. Ők, akiket nekem adtál. Ők, akikre vigyáznom kell. Mária, akit visszakaptam, és boldogan ölelhetem most is magamhoz. Néha összenézünk, és mosolygunk, mintha cinkosok lennénk valami pajkos játékban. Ma már szó nélkül is megértjük egymást. Most már én is tudom a titkodat! Istenem, de jó volt megtapasztalni, a Te boldogságodat.

Boldogság! Milyen büszke voltam, amikor megmutattam a kis ágyikót Máriának. Amikor elkészült, nagy izgalommal hívtam be a műhelybe, és vártam, mit fog szólni. Mária odament, mosollyal az arcán megsimogatta, melléje ült és büszkén nézett rám. Mosolygott, és szemei valami túlvilági fényben kezdtek el ragyogni. Így készültünk csendesen és bol-

dogan. Úgy éreztem, most már nem lehet vége a mi boldogságunknak.–És most, ha körülnézek, hol a kis ágyikó? Hol a kedves otthonunk? Hol a sok segítő jó barát és ismerős. Csak egy rideg istálló ad éjszakai szállást nekünk, csak a jászol szalmája ad most puha fekhelyet. Alig néhány hete rémülten futottam hazáig. Katonák jöttek, és kihirdették, hogy népszámlálás lesz. Emlékszem, mintha egy kés hasított volna a szívembe. Most én nem tudok elindulni Betlehembe. A feleségem gyermeket vár. Uram, akkor is hozzá fordultam. Mi lesz most velünk? Mária aggódva bújt mellém, és gondterhelt arcomat kezébe véve csak ennyit mondott: „Szeret minket az Isten!” Gyógyír volt kedves szava sajtó lelkemre. Megértettem Ábrahám atyám lelki vívódását, amikor Isten azt kérte tőle, ’áldozd fel Nekem fiadat!’. Ő pedig ment, szó nélkül csak előre, és fiának is, aki azt kérdezte – „apám, mit fogunk feláldozni!” – csak ennyit mondott: „Majd az Úr gondoskodik róla!”

Majd az Úr gondoskodik róla! Milyen könnyű ezt kimondani, de milyen nehéz ezt véghezvinni. Köszönöm Istenem, hogy erőt adott ehhez. Erőt, hogy igent tudjak mondani akaratodra, és elfogadjam, hogy menni kell. Köszönöm, hogy az út során vigyáztál ránk. Megóvtál rablóktól és a vadállatoktól. Vigyáztál egészségünkre, és most már itt lehetünk. József nagyot sóhajtott. Ebben a sóhajban benne volt annak a jó néhány hosszú vándorlással töltött fárasztó napnak minden fáradtsága. Tagjaiban még érezte a hosszú gyaloglással töltött minden nap fáradtságát. Milyen megkönnyebbülés volt, amikor az utolsó dombtetőről letekintve már ott várt bennünket Betlehem!

Nyüzsgött a város. Mindenütt karavánok igyekeztek az úton. Néha a saját hangunkat se hallottuk. Most minden csendes. Csak a tűz pattog fényes szikrákat vetve. Jól kivethető az állatok szuszogása. A kedves kis számáré, jó szolgálatot tett. A báránykáké – a pásztorok ajándéka –, akik riadtan bújtak össze éjszakai nyugovóra. Kintről talán néhány kóbor kutya elnyújtott vonyítása hallatszik a sötét éjszakában. Mennyivel békésebb hangok, mint amit Betlehemben kaptunk.

– Takarodjatok koldusok! Nincs itt hely számotokra!

– Szegények, ezeknek egy vasuk sincs!

– Nézd, várandós a felesége, ne hozzunk bajt a nyakunkra!

Mindenütt csak csupa elutasítás! Uram, ismeresz engem. Látod, egyszerű ember vagyok, de nagyon szeretlek Téged. ’Miért?’ Hányszor kérdeztem meg, Tőled Uram: hogy ’Miért?’ Hányszor akartam bízni Benned, és oda tenni minden akaratomat, minden dolgomat a Te kezébe. De ez a sok durva elutasítás már sok volt. Félttem, úgy éreztem, hogy elhagytál, hogy magamra hagytál, hogy oltal-

mazó kezedet elfordítottad tőlem. Zokogott a lelkem, és zokogott a szívem, ha Máriára néztem. A fájdalom mély barázdákat szántott a fáradt arcomon, és csak titokban gurult végig szememből egy – egy könnyecsepp, hogy Mária észre ne vegye. József gondolatai most az éjszaka csöndjében megállnak egy kicsit. Letörli szeme sarkaiból az éppen most kibuggyanó könnyecskéket. Nagyot nyel, hogy elfojtsa elcsukló hangját és a sírást, ami az emlékek nyomán most ismét hatalmába keríti. Óvatosan felkelt, tett még a tűzre, hogyha a fáradtságtól ő is elalszik, legalább a tűz ki ne aludjék. Csöndesen odament a jászolhoz, jól betakargatta féltett kincsüket, Jézust, az Isten fiát. Alszik! Békésen pihen. Álmában mosolyra húzódik kedves szája.

Milyen boldogan ölelte magához Mária! Bepólyálta, megszojtatta. De csodálatos volt nézni Őket így együtt! Bevallom Neked Uram, hisz Te úgyis tudod, hogy nagyon büszke voltam. József óvatosan visszafeküdt. Szeme az ajtóra vetődött még utoljára, ahol nemrég a pásztorokat kíséerte ki. Azok nagy örömmel mentek el. Boldogok voltak, hogy megtalálták a jászolban fekvő kisedet. Boldog énekük eggyé vált az angyalok örömeikével: „Dicsőség a magasságban Istennek és béke a földön a jóakarató embereknek.”

Ennek a boldog hálaéneknek a sorai ringatták álomba József megfáradt szeméit is. Az angyalok pedig zengve Isten nagy szeretetét, békében őrizték álmukat.

I. vitéz Szarvas Péter
Ker. esperes, plébános, Miskolc,
Szent Anna plébánia

GLORIA in excelsis Deo!

Et in terra pax hominibus bonaevolentaris!

DICSŐSÉG a magasságban Istennek!

És a földön béke a jóakarató embereknek!

Köszöntés – Magyarságunkról 2012 év elején

Vitéz Szenn Péter református lelkipásztor, Haraszi, történelmi Verőce vármegye

Isten segedelmével, amire ez a cikk megjelenik, már megszületik Sándor fiúnk, az ötödik gyermekünk. És mily nagyobb áldásra van szüksége a magyarnak ebben a világban?

És már eszünkbe is jut, amivel megkeserítettük saját, illetve szeretteink életét, és meg tudtuk édesíteni azokét, akik legszívesebben a pokolba kívánnak bennünket: mert ebben a világban élünk.

Az új esztendőre azért én, mint magyar református lelkipásztor, aki hiszem, hogy Isten rendelése, hogy az vagyok, aki és úgy élek, ahogy; azt kívánom minden nemzetársamnak, adjon a magyarok Istene elsősorban lelki biztosságot, ami nem önteltség, hanem öntudat és nem fölény, hanem a magyar lét, s ez mint elhivatottság megélése kell legyen.

Nem magyarországi, de állampolgárként még fontosabbnak tartom, hogy tisztában legyünk azzal, amit Istenünk ránk bízott, nem csak azért, mert majd egyszer számon kéri, hanem azért, mert csak így lehet a magyar teljes ember. Az elmúlt évben is sokszor álltam olyan koporsó mellett, amivel kihalt egy magyar család, de vettem esküt keresztelekor olyan szülőktől, akiknek szemében annak a boldogságnak a fénye ragyogott, amire itt most rávilágítani szeretnék: a magyar megmaradás egyszerű és egyetlen boldogsága.

A magyar ne sodródjon az árral! Nem a világ és annak diavtja kell elvárásokat megfogalmazzon számunkra, hanem hiszem, hogy aki magyar létben gondolkodik, annak megnyugvás, ha Isten törvényét nem csak ismeri, hanem gyakorolja is. És bár nem vagyunk tökéletesek, mégsem elég csak

igyekezni, mert ahhoz már túl kevesen vagyunk. Élnünk kell azt a rendet, amit őseink örökségül hagytak reánk, bár a mai világ kihívásai másnak tűnnek, mégis a megmaradásunk bennünk és a mi értékrendünkben van, nem pedig abban, amit mások akarnak ránk erőltetni.

Az Újesztendőben erősödjék öntudatunk, gyakoroljunk igazságot és szeressük jobban azokat, akik hozzánk tartoznak, így becsülve jobban magyarságunkat. Ebben segítsen meg minket Istenünk!

Életünkben nincsen más, csak egy 'NAPPÉNY', amit úgy hívják: VISSZAEMLEKEZÉS

Rendtársaim, Bajtársaim!

Megpróbáltatásokkal teli év végén és az új év kezdetén emlékezem Szent Pál mondásával: "A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, a hitet megtartottam." ...azaz: Mindig jó ügy érdekében harcoltam, választott útról le nem tértem, hitemet, eskümet megtartottam. Egy 1945-ös DP. menekült*, volt katonatiszt emlékezik. Szeretném, ha velem együtt visszaálmódnátok a békés, régi, szép gyermekkort, a szülői szeretetet, az örömteli Jézuska-várás meghitt napjait...

Iskolánkban a karácsonyi vakációig még hátralévő napok számlálását, a csodavárását. Álmodjuk vissza a felejthetetlen otthont, melyet ma soha, sehol nem tudsz újra építeni, mely örökre elveszett. Kanadába jövelelem előtt, a budai várban lévő szolgálati helyemről 1944. december 9-én, még mielőtt a szovjet gyűrű bezárult volna, áthelyeztek Velem községbe (Kőszeg mellett), első fiammal áldott állapotban lévő feleségem is, mint menekült kapott helyet századom elhelyezési körletében. Következtek a 'zavaros idők': 1944. első karácsonya, melyet már az otthontól távol töltöttünk és a karácsonyi hangulatot az illatos karácsonyfa és gyertyái helyett a sztálingyertyák fénye váltotta fel; de ez már nem a kisded Jézus születését, hanem pusztulást és rombolást jelentett, halált és nyomorúságot!

A mi fiatal világunk elmúlt örökre. Mi a háború után nem, mint emigránsok, hanem mint a II. világháború gigászi harcainak menekültjei jöttünk befogadó országainkba. Minket nem fogadtak szeretettel, vagy hősként, mert mi az ő ellensé-

geik és nem „baráti szövetségesek” voltunk – DE – akik már akkor a kommunizmus ellen harcoltunk. Nem voltunk népszerűek – és amíg jobban meg nem ismertek bennünket, ellenséggként kezelték. Ezek a szomorú gondolatok jutnak eszembe azokról az időkről, amikor a keresztény Európa élet-halál harcát vívta (– és sajnos vívja még ma is!). A II. világháború hősei, mártírjai és 1956 szabadságharcának hősei a becsületnek, a kötelesség-teljesítésnek és az önfeláldozásnak útját mutatják az Új Év kezdetén, melyről nemzeti egységünk érdekében letérnünk tilos. Mert ez az út az életrevaló népek egyedüli útja. Hajtsuk meg kegyelettel a hálaadás zászlaját a hazát biztosító Honegyesítő Árpád nagyfejedelem emléke és az ezeregyszáz év hősei, mártírjai előtt. – Aki a múltba néz – a jövőbe lát! – Adjon Isten a világ bármely részén élő minden magyarnak áldott, békés új esztendőt, hitet, erős akaratot és összefogást sorsunk jobbra fordítása érdekében.

Vitéz Detre Gyula László, Kanada tb. törzskapitánya

* DP = menekült / hontalan személy (A szerk.)

ERDÉLY

Év végi gondolatok

Tisztelt Nemzetes Hölgyek, Urak! Rendtársaim!

A 2011. év vége közeledte felé az ember elgondolkodik, mit is tett az elmúlt időszakban, jelen esetben a Történelmi Vitézi Rendben belül. Ismerve az erdélyi tevékenységet – és a csíkszépvízi Kishavas panzióban november 12-én megtartott évi kiértékelőn a székelyföldi tisztviselők beszámolója alapján – nyugodt lelkiismerettel leírhatom, hogy erőnkhez mérten mindent megtettünk Rendünk és magyarságunk érdekében. Minden év ezen időszakában tartjuk ezt a találkozót, ahol minden tisztviselő jelen van, szám szerint 32, és ahol őszintén, nyíltan jelentést teszünk egymásnak, elbeszélgetünk nehézségeinkről és tennivalóinkról. Ebben az évben – amint arról már szó esett – Csíkszépvíz volt a választott hely az év végi találkozóra, amely szentmisével kezdődött a Szent László plébániatemplomban, ezt Gábor Zoltán helyi plébános és vitéz Darvas Kozma József címzetes esperes koncelebrálta. A szentmisét Rendünk alapítójáért, vitéz nagybányai Horthy Miklós kormányzó Úrért és családjáért, valamint a harctereken elesett magyar honvédekért és vitézekért mutatták be.

V. Darvas Kozma József tartalmas prédikációjával az erdélyi hívők által igen tisztelt Szent László vitézségéből és lovagiaságából kiindulva időrendi sorrendben végigvezette a vitézeket a magyar és székely történelem fontos pillanatainak, megemlítve az ideillő legnagyobbakat, köztük Kormányzó Urunkat, Rendünk alapítóját – és a hazánkért elesett hőseinket, példának felmutatva életüket.

A szentmise után a jelenlevő tisztviselők előtt beszámoltam az ez évi fontosabb központi rendezvényeinkről, ugyanakkor minden székkapitány szólt a körzetében történelekről, valamint a jövő évi tervekről, melyeket jegyzőkönyvbe foglaltunk. Köszönetemet fejeztem ki az eltelt időszak önzetlen munkájáért és kitartást, őszinteséget kértem a jövőben is. A beszámoló szerint a vitézi székek képviselői minden jelentősebb eseményen képviseltetik magukat, emlékhelyeinknél elhelyezik a kegyelet koszorúit. Folytatódik Kormányzó Úr erdélyi tábornokai születési helyeinek megjelölése emléktáblával, valamint a honvéd sírok felkutatása és rendbetétele. Ebben az évben állandósult az a szokás, hogy minden vitézi szék (Székelyföldön a hagyományokat figyelembe véve kilenc ilyen körzet van) részt vesz a körzetéhez tartozó falvak búcsúünnepén és a jelesebb ünnepnapokon.

Kiemelkedő eseménynek számít, hogy Bőjte atyát Szent László nyomában tett útján Sóvidék- Szováta szék vitézei, v. László János és v. Berecki Domokos hadnagyok vezetésével végigkísérték székelyföldi teljes útján; Kézdivásárhelyen hozzájuk csatlakoztak a kézdiszékiek, példát mutatva vitézségből, emberségből. Köszönet érte!

Az év végi találkozón szó esett a jelenlegi helyzetről, egyes vitézi csoportok egyesüléséről, és arról, hogy az anyaországból a többi rendtől jönnek Erdélybe, a Székelyföldre, agitálnak, tagokat szerveznek be az ő új rendjükbe, egyedül létező

rendnek kiáltják ki magukat, és bomlasztani próbálják a T.V.R. erdélyi egységét. Ezek a személyek lejárató hadjáratot folytatnak minden síkon, bevonva a médiát is, kijátszva az emberek tájékozatlanságát ezen a téren.

A találkozón szó esett a jelenlegi nehéz anyagi körülményekről is. A tisztviselők az állományuk nevében sérelmeztek, hogy 2010-ben gyűjtést szerveztünk az árvízkárosultaknak, és a három hely közül, ahova küldtünk támogatást, hálát kifejező visszajelzés csak egy helyről érkezett. Ezért úgy határoztunk, hogy a jövőben kizárólag csak a Rendünk szükséglete esetében gyűjtünk. Minden nehézség ellenére itt, Erdélyben erős elhatározásunk vitézhez illő, példamutató életet élni, küzdeni az igazságért, megmaradásunkért, magyarságunkért.

A Történelmi Vitézi Rend minden tagjának és családjának – éljen bárhol a nagyvilágban – kívánok Istentől megáldott, kegyelemben gazdag, szent Karácsonyi Ünnepeket.

A közelgő új esztendő küszöbén hittel bízom abban és reménykedem, hogy létrejön az egység és béke születik rendjeink között.

Békés, boldog új évet kívánok mindannyiunk számára.

Csikszereda 2011. november 19.

v. Lázár Elemér otkp., Erdély.

AUSZTRÁLIA

Köszöntés

A Történelmi Vitézi Rend Ausztrália Törzsszékének üdvözlétét küldjük az anyaországba.

Szeretettel gondolunk Rátok, lélekben együtt vagyunk az év utolsó napjaiban – az új év kezdetén. Ilyenkor, amikor minden rokon és barát jókívánságokkal keresi fel szeretteit, bízva abban, hogy e jókívánságok megfogannak, s az előttünk álló jövődőlő szépet és jót, egészséget, békét, szeretetet hoz magával, ahogyan azt mindnyájan szeretnénk. Kedves Rendtársaim, Kedves Magyar Barátaim! Ezért tegyünk, így éljünk, így, ebben a szellemben neveljük gyermekeinket – s ez a szellem vezéreljen minden döntésünkben. Mert bár látványosan néha csekély dolgokról, talán jelentéktelen eseményekről van szó – de ezek összessége határozza meg a mindennapjainkat, ad példát környezetünknek életünkről.

Isten segítségét kérjük a magyar népre, a magyar hazára – s a külhonban élő valamennyi magyarra!

„Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?!”

Gen. Dr. vitéz Mechtler László tkp. Ausztrália

MAGYAR KORONAŐRÖK EGYESÜLETE

Karácsonyi köszöntő

„Igazi lelkünket, akárcsak az ünneplő ruhákat gondosan őrizzük meg, hogy tiszta legyen majd az ünnepekre”

Karácsonyhoz és egyben az év végéhez közeledvén, sokunkban megfordul a számvetés szükségessége. Ahogy rövidülnek a napok, befelé fordulva, önmagunkban keressük kérdéseinkre a válaszokat. Így több lehetőségünk adódik a válaszok feldolgozására, önmagunk rendbetevésére. Mert a Karácsony az újjászületést, a Fényt hozza az életünkbe. Jézus megszületése a győzelmet szimbolizálja a sötétség felett.

nemzet leszármazottaiként élünk hazánkban. Ne feledjük az ősi tanításokat, s azt sem, hogy a ránk hagyott tudást tovább kell adjuk. DE ez csak együttes erővel, tiszta szívből és lélekből lehetséges! Legdrágább kincsünk, a Szent Korona fénye mindannyiunkat beragyog, s a Jóságos Teremtő a Szűzanyával együtt vigyázza minden lépésünket. Ahogy ők nem hagynak el minket, úgy szent kötelességünk az Ő példájukat követve egymást támogatni. Feltételek nélkül.

Ami a szemnek olykor láthatatlan, azt a szív nagyon is érzi: ez a Szeretet. A Szeretet mindent áthat, és mint az isteni igazság, mindenütt jelen van. Nyissuk hát ki szívünket minden és mindenki irányába, ne csak szavakat használjunk, hanem cselekedeteinkkel is erősítsük meg egymást s minden teremtett lényt a Földön, abban a hitben, hogy jóra születünk és érdemesek vagyunk az Isten, s egymás szeretetére.

Az úgynevezett gazdasági válság egy előre "kiszámíthatatlan" és nem feltétlenül pozitív irányba való sodródása arra kellene készítsen bennünket – hogy végre teljesen felébredjünk abból a mély álomból, amit az anyagi világ csillogása és a hamis ego megteremt számunkra. A magyar ember képes volt és – bár kevesen – de ma is képes együtt élni az anyatermészettel, tisztelte és becsülte a Földanya adta kincseket és hálát adott a JÓIS-

tennek a kegyeiért. Ezt ma is megtehetjük, óvjuk s védjük azt, ami nem a miénk, hiszen csak bérlői vagyunk a Földnek. Életünket ne a média és a bevásárlóközpontok csillogása határozza meg, szokásaink alapját ne az idegenből behozott „trendi”, – s ki tudja, sok esetben milyen áldozatok árán elkészített termékek áradata adja. Adja viszont a magyar gazda és a magyar iparos – gén és gyógyszer, káros műanyagok, kemikáliák nélkül – előállított terméke. A mennyiség nem arányos a minőséggel és nekünk hosszú távra kell tervezni mind testben, s mind lélekben!

Nézzünk mélyen a lelkünkbe és a szívünkbe. Mi az a halvány kis fény, ami ott dereng? Erősítsük fel ezt a fényt és ne csak az ünnep alkalmával, hanem egész évben tegyünk így. A kezdet nehézsége után hegyek állnak el az útból.

A Magyar Koronaőrök Egyesülete és a Történelmi Vitézi Rend együttműködésével biztosítja a generációk számára azt a hátteret, ami segít abban, hogy a nehéz időszakban is támasza legyen mindenkinek, aki a Szent Korona felé fordul.

Számunkra a legnagyobb megtiszteltetés, hogy a T.V.R. nagytiszteletű tagjai példamutató életükkel és hatalmas tudásukkal segítik munkánkat, és egyben részesei lehetünk mindennapjaiknak.

A magyarság titka az egységben rejtőzik, ehhez a Béke szükséges. Teremtsük meg hát, hogy a szeretet kiáradhasson és beragyogja világunkat.

Karácsony előtt figyeljünk oda a gondolatainkra, szavainkra és cselekedeteinkre – az ünnep szépségét ez alapozza meg.

Hitünk és szeretetünk ereje adjon Szeretemben, jó egészségben megáldott Karácsonyi ünnepeket és Új Esztendőt!

Rendtársi tisztelettel:

Magyar Koronaőrök Egyesületének Vezetősége

**Adassék meg néked karácsony öröme: a remény,
karácsony szelleme: a béke;
és karácsony szíve: a szeretet.**

**Áldott karácsonyi ünnepeket és
minden jóban bővelkedő
gazdag új esztendőt kíván a
MAGYAR KORONAŐRÖK EGYESÜLETE**

HORTHY MIKLÓS TÁRSASÁG**BÍZVA A JÖVENDŐBEN ÉS AZ EGYÜTTMŰKÖDÉSSEN**

Nemzeti hagyományaink őrzése, ápolása jegyében a 2011-es esztendőben is sok szép alkalom és gyümölcsöző együttműködés részese lehetett a két testvérszervezet, a Történelmi Vitézi Rend és a Horthy Miklós Társaság tagsága. Emlékeztetőül fussunk végig gondolatban az elmúlt év számunkra fontos néhány eseményén. Február első napjaiban, ünnepi istentisztelet keretében emlékeztünk meg hazánk Trianon utáni újjáépítőjének, a Rend alapítójának, vitéz nagybányai Horthy Miklós kormányzó úrnak haláláról.

Társaságunk fővédnökét, Grosics Gyulát az Aranycsapat legendás híru kapusát szintén februárban köszöntöttük 85. születésnapja alkalmából. „Házunk tájánál” maradva örömmel közlöm, hogy májusban negyven fővel megalapították Ausztráliában Társaságunk ottani tagozatát. Szintén májusban tisztelet-

beli elnök-asszonyunkat, özv. Horthy Istvánnét Buda várában díszpolgárrá avatták. Tiszteletet tettünk és megemlékeztünk az utókor nevében a Donnál elesettekről, a Kítörés-

MATE**A Történelmi Vitézi Rend tengerész tisztelgő egységeáldott, békés ünnepeket és boldog új évet kíván rendünk tagjainak!**

ről és áldozatairól Mányban, az országabló tragédiáról Zebegényben, és a világ minden részéből hazasereglett magyarság találkozáján Balatonlellén. Szeptember élményekben gazdag volt. Hagyományainkhoz híven Kenderesen emlékeztünk kegyelettel országunk, nemzetünk megmentőjére, a Kormányzó úrra.

Szintén szeptemberben a H.M.T. repülős tagozata meglepetést készített gr.Edelsheim Gyulai Ilona, az orosz fronton

1942-ben gépevel lezuhant vitéz nagybányai Horthy István repülőfőhadnagy, kormányzó-helyettes özvegye számára. Hetven év után, 93 évesen, ismét vitorlázógépbe ült és negyven percen keresztül fentről gyönyörködött szép fővárosunk panorámájában. Két nap múlva pedig egy katonai helikopteren repültünk hárman, Horthy Éva asszonnyal együtt a Kaposvár melletti Böhönyére, ahol vitéz Horthy Istvánnak állítottak emléktáblát. Mindannyiunk örömeire Ilona Asszony a Belvárosi templomban jelenlétével megtisztelte a T.V.R. ez évi vitézavatását is.

Társaságunk novemberi összejövetelén, sok vitézzel egyetemben, közösen emlékeztünk Kormányzó úr rendteremtő budapesti bevonulására.

A testvéri együttműködés jövőbeni folytatásának reményében kívánok a Horthy Miklós Társaság nevében minden kedves olvasónknak áldott karácsonyi ünnepet és békés, reményekkel teli, jobb és boldogabb új esztendőt.

vitéz Kocsis Sándor alelnök

Tisztelettel: Magyar Tengerészek Egyesülete

Szent László Társaság (1861) és Rend Év végi köszöntés

A Történelmi Vitézi Rend és a Szent László Társaság (1861) és Rend közötti kapcsolatok ebben az évben is tovább mélyültek. A több évtizedes kapcsolat és barátság, a mindkét szervezetben dolgozó tisztségviselők, tagok munkája továbbra is elkötelez bennünket a közös tervek megvalósításában.

A Szent László Rend ezévi ünnepélyes avatási rendezvényén, mely egyben a rend alapításának 150 éves jubileuma is egyben, a T.V.R. küldöttsége vitéz Hunyadi László főkapi-

tány úr vezetésével díszvendégünk volt. A szeptemberi vitézavatáson Rendünket nyolcan képviselték, akik egyben a T.V.R. tagjai is.

A Szent László Rend vezetőségének és tagjainak nevében kívánok a Történelmi Vitézi Rend minden tagjának boldog karácsonyi ünnepeket, egészséggel teljes, reményeket beteljesítő boldog új évet!

vitéz Imre László
főkapitány-helyettes

AUSZTRIA

Nemzetes Asszonyok!
Nemzetes Urak!
Kedves Rendtársaim!

Köszönetet mondok előjáróimnak, rendtársaimnak, keresztény hazánkért és Rendünkért tett kiállásáért, szolgálatukért. A jó Isten áldása kísérje őket küldetésükben.

Megköszönöm rendtársaimnak v. Kiss András tűzkárosult rendtársunknak küldött anyagi segítségét.

Kellemes karácsonyi ünnepeket és Isten áldásában gazdag, boldog új esztendőt kívánok.

(Ha valaki internet-tel (e-mail-lel) rendelkezik, a VR-Honlapjának a címe: www.vitezirend.co.hu)

Rendtársi üdvözlettel

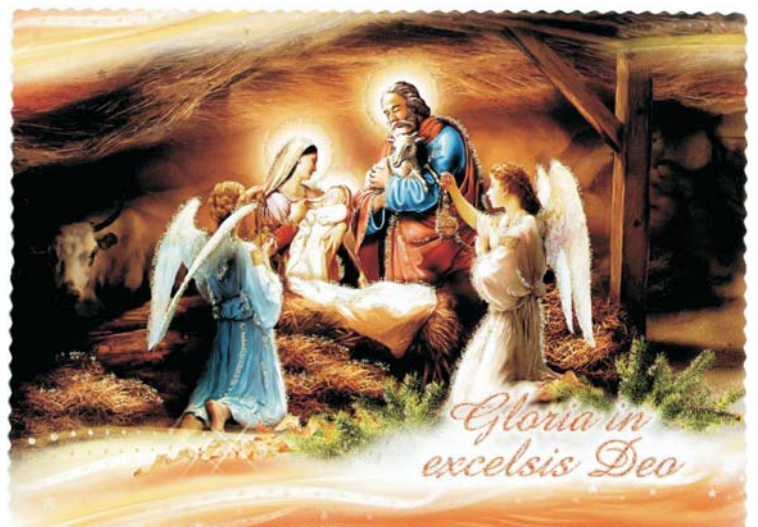
Chev. vitéz Érczhegyi István
törzskapitány, Bécs

Karácsonyi üdvözlet

Betlehem csillaga ragyogjon ma néked,
Az ember ha követi, soha el nem téved.
Isten adjon neked áldott Karácsonyt,
Az Új Esztendőben békét, boldogságot.

Péderi János / 2011

Köszönet

Nemzetes Rendtársaim!

A Történelmi Vitézi Rend főkapitánya, vitéz Hunyadi László által kiadott körlevélből értesülhettek arról, hogy a Szadán épült kétszintes faházunk 2011. július 11-én porig égett. A tüzeset rajtunk kívül álló okból, elektromos hiba miatt következett be, három gyermekünkkel fedél nélkül maradtunk, földönfutókká lettünk.

Házunk újjáépítése – a hivatalos ügyek elhúzódnása miatt is – szinte kilátástalannak tűnt, azonban Istennek hála, sok jószándékú, együttérző ember sietett segítségünkre. A Történelmi Vitézi Rend elsőként és egységesen állt mellénk. Meglepő és megható volt az a bajtársiasság, amellyel nemcsak saját törzsszékünk, Közép-Magyarország Keleti Törzsszéke, hanem hazánk távoli törzsszékei, sőt külhoni rendtársaink is támogattak bennünket.

Tisztelt Vitézi Rend Főkapitánya, Főszéktartója!

Égész férfiéletem mottója: „Jövönk azon dől el, alkalmas-e tesszük-e magunkat az újjászületésre? Ennek útja pedig: azt a tudást kell visszazerezniünk, melyet elvettek tőlünk, s mely elvezet hozzá! Páratlan irodalmi, természettudományos, művészeti stb., közös szóval „magyar kultúrával” rendelkezünk. Történelmünk, nyelvünk a „legrégebbi Európában”! Van mit tanítani! Ezt kell tanítanunk (igazat mondó könyveivel), s lesz újra művelt, emeltfejú ifjúságunk, mely képes lesz újra kezébe venni a nemzet – a haza uralmát és így védelmezését.

Nem feledve Vörösmarty Mihály lánglelkű szavát: „Naggyá csak fiaid szent akarátja tehet”!

...És a 3. évezred legelején már egy „csodával” lett újra gazdagabb a Kárpát-Haza népe-nemzete. Röviden: egy októberi szép napon telefonban kaptam a hírt vitéz Lovas Károly rendtársamtól, hogy – egy olyan férfiút, aki ily mottóval bír, s végzi művész-nevelő munkáját már sok évtizede – alapjában magányosan – a Vitézi Rend köszönettel illeti „Ezüst Érdemkeresztjével”!

Mindnyájuknak, különösképpen erdélyi rendtársainknak hálásan köszönjük anyagi és erkölcsi támogatásukat. Nekik is köszönhető, hogy újjáépülő házunk immár fedél alatt van és néhány helyiségébe Karácsonyra – gyermekeink legszebb ajándékaként – vissza tudunk költözni.

A Történelmi Vitézi Rend segítségét ismét megköszönve kívánunk rendtársainknak áldott és békés karácsonyi ünnepeket és boldogabb újesztendőt!

Vitéz Kiss András és neje, Nagy Beáta, valamint gyermekeik, a hat és fél éves Botond, a három és fél éves Nelli és a két éves Csenge

Tisztelt Bajtársak!

E szónak most is kézzelfogható bizonyosságát adtátok. Minden rendtársunknak, akik úgy érezték, segíteniük kell, határon innen és túl, akik munkával és adománnyal siettek a bajbajutottak megsegítésére – köszönetet mondok a Vitézi Szék és magam nevében. Mindnyájan áldozatot vállaltatok, hogy András és Beáta otthona mielőbb újjászülethesse, s e szép család békésen ünnepelhesse a Karácsonyt. Isten áldását kérjük otthonukra.

Isten áldását kérem Rátok, Rendünkre, egységünkre, a jövőbeni változatlan összefogásunkra.

Vitéz Hunyadi László főkapitány

Történelmi Vitézi Rend ...átéltem az eskü, majd a lovag-igaz ítés csodás ünnepét, mint művész s nevelő, és ez nem holmi „külsőségség” volt, de benne a Rend égető, lángoló nemes lét- és életvállalás maradandó szépsége! Ezt igazolta az október 28.-i Ünnepe, ahol is nevemben Armand, színész fiam megrendülten vette át ennek bizonyosságát az igaz magyarok gyülekezetéről.

1957-ben Thália papjával érdemesített egy akkor súlyosnak látszó kihallgatásom, s én most – engedtessek meg, e minőségemben kérjem az Egem, a mindnyájunk Egét/Istenét – adja továbbra is áldását Rendünkre, tegye gyümölcsözővé minden vállalatát-szolgálatát, azon esküjével, mely Hazánk s általa az emberiség üdvösségére született hajdanán!

Jómagam, egy nagy magyar család „tagjává”, most lettem igazán. S ezt büszkén élem meg nap, mint nap, erőt is adva további munkálkodásaimhoz.

Köszönet jár érte, s én ennek szellemében küldöm a Rend valamennyi nemes tagjának, élén a Vitézi Szék és Vitézi Rend főkapitányának őszinte, szeretetteljes üdvözlőmetet.

2011. november 15. Enyészet Hava

Vitéz, s immár „érdemkereszt” Kautzky Ervin

Maradj velünk Uram, és szenteld meg a Kárpát-medence minden lakóját!

Böjte Csaba: Szent István-terv

A Kárpát-medence közös hazánk, így természetes, hogy elfogultan, szívünkben sok-sok irgalommal szemléljük saját világunkat. De ha őszinték akarunk lenni, akkor a csodálatos szép természeti adottságok, az évszázados templomaink köré épült rendezett településeink és a sok-sok kedves vendégfogadó, törekvő embertársunk érdeme, elismerése mellett is ki kell mondanunk, hogy nagyon sok gond, probléma van a szülőföldünkön. Az elmúlt években bejártam szélében-hosszában a Kárpát-medencét, és észrevételeimet, gondjaimat három csoportban fogalmazom meg.

I. Csodálatos tájak vannak a Kárpát-medencében. A szépen kanyargó út melletti megművelt kaszálók, szántóföldek, otthonná varázsolják a tájat. A délcegen magasló erdők szélén, a rendben tartott legelőkön békés, kérődző jószág látványa, minden embert örömmel, békével tölt el. De sajnos az utóbbi időben nagyon sok seb is éktelenkedik szülőföldünkön. Gaz, mocsok, rendezetlenség rúttja az utak, a patakok mentét. Felhagyott földek, düledező tanyák, gondozatlan, letarolt erdők, sok-sok olyan látvány várja a jövő-menő embert, ami szomorúsággal tölthet el. Sajnos, mint egy fertőző betegség, csak terjed ez a gondozatlanság.

II. Városainkba, falvainkba jó megérkezni, hisz az épített örökség, mit őseinktől kaptunk, a jól átgondolt utcasorok, ízlésesen kivitelezett házak és középületek között otthon érezheti magát az ember. De nem kell sokat nézelődni, mivel sajnos – akárcsak egy ép fogsorban a lyukas fogak, – szembe-tűnnek falvainkban, városainkban, az oda nem illő, düledező, romos házak, át nem gondolt átalakítások.

III. A Kárpát-medencében jó az emberekkel szóba állni, hisz nagyon sok a vendégszerető, kíváncsi, tiszta szemű, dolgozó ember. Jó betérni az otthonokba, leülni, elbeszélgetni az emberekkel, rácsodálkozni az egyszerű népi bölcsességre, találékonyságra. Sajnos napjainkban, a kötelező iskolai oktatás ellenére is, sok a műveletlen, tanulatlan ember. Ők nem nagyon tudnak kiigazodni a huszonegyedik század útvesztőjében, kudarcaik elől az alkoholba menekülnek, vagy egymást hibáztatják, vádolják. Nagyon sokan depresszióba süllyedve, önmagukba zárkózva várnak, hátha megszólítja őket is valaki. Mások meg a tudatlanság sötétségében tapogatózva, türelmüket veszítve, egyre agresszívan keresik helyüket a világban.

A tények sokszor elkeserítőek, a feladatok sokak szerint meghaladják az erőnket, képességeinket, de mégse hagyhatjuk ernyedten, hogy a folyamatosan pergő hétköznapi szétmaradják rendezett világunkat. Tisztaságunk, Isten-adta feladatunk nem elgázsolni, passzívan elsíratni lassan olvadó értékeinket, hanem megőrizni, alázattal továbbépíteni társadalmunkat, mindazt, mi számunkra fontos, mit őseink ránk hagytak, mi életünk részeként meghatároz bennünket. Éppen ezért, kisebb testvéri alázattal megfogalmaztam néhány megoldásjavaslatot.

A Széchenyi terv úgy látom, hogy a társadalmunk gerincét adó polgári réteget célozta meg jótékonyan. Én a társadalom alsóbb, perifériáján levő rétegeinek a gondjait tartottam szem előtt, számukra próbálok utat keresni. Javaslataimnak a „Szent István-terv” munkacímét adtam. Az első részt,

melyben a tágabb környezetünk gondjaival foglalkozom, a „Tündérbert-projekt” cím alatt foglaltam össze. A második résznek, a „Roncsház-program” nevet adtam. Itt igazából, sok egyszerű ember életét megnyomorító lakáskörülmények javítására, a mindnyájunk életterének megszépítésére próbáltam néhány gondolatot megfogalmazni. Az utolsó részben szeretném javasolni egy átfogó „Kárpát-medencei népnevelés” beindítását, mely a vágyainkat, álmainkat olyan értékek felé irányítaná, mely valóban boldoggá tudna tenni bennünket, és melyek eléréséért nem kellene egymásnak vetélytársai legyünk.

A konkrét javaslatok kidolgozása előtt, megfogalmazok néhány alapelvet.

1. A rendezett világot csak a bölcs emberi erőfeszítés teremtheti meg. Nincs nagyobb érték, mint az otthont adó szép, rendezett szülőföld, a békés, szerető, vér szerinti család, mely szervesen, ezer szállal épül bele a népbe, melyből vétetett, s melynek minden tagja testvér, barát, hisz ők vannak veled a bajban, az örömben. Néped fiai a te testvéreid, ők segítettek mint orvosok, hogy megszülessél, és fogták kis, gyámoltalan kezed, hogy megtanuld a betűvetést, a mindennapi kenyérkeresésben ők a munkatársaid. Néped fia gyermekeit a gyermekeidnek adja, hogy családot alapítsanak, és az örömben apatársad lesz, így minden rokona immár a te rokonod is. A nép, mely itt él, ezer szállal kötődik egymáshoz és a szülőföldhöz, így mi mind összetartozunk, egymásnak jóban-rosszban társai vagyunk.

2. Mint keresztény ember, hiszek a Teremtő gondviselő jóságában! Hiszem, hogy szeretetből született létünk egy óriási kirakójáték, melynek minden darabja megvan, csak alázatosan, kitaró tervezéssel mindennek meg kell keresnünk a helyét, szerepét. A puzzle minden egyes darabjára szükség van, senki, semmi sem fölösleges. Türelemmel, nyugodt, bölcs munkával minden kérdés megoldható. Hiszem, hogy kitaró munkából, békés összefogásból, világunk újjászülethet, megszépülhet. Nem kell senkit leírni, kiutasítani, összetörni.

3. Munkánkban nem vagyunk magunkra, mert Gondviselő Istenünk és Szent István királyunk által, népünk oltárára emelt Magyarok Nagyasszonya – Pátrónánk – velünk van. Hiszem, hogy az életet szolgáló szeretet, ha az alázat útján jár, Isten irgalmából célba is ér. Népünk útja nem torkolt zsákutcába. Hiszem, hogy tovább lehet menni is azon az úton, melyen népünk ezer éve jár, s melynek távlatai a végtelenbe vesznek.

A sopánkodás, a sebek számbavétele helyett a következő javaslatokat fogalmazom meg:

Tudatosítanunk kell magunkban a bukott ateizmus csődjét. Ha csak az anyagi világban hiszünk, és ha csak abban keressük a boldogulásunkat, akkor tudnunk kell, hogy folyamatos konfrontációk lesznek ezen a Földön. Sajnos az anyagi javak mennyisége véges, így mind kevesebb fog jutni az embereknek belőle, és az értük való küzdelemben sajnos nagyon sokan egymás torkának fognak esni. Természetes, hogy a kereskedők, az üzletemberek reklámjaikkal a megfogható, anyagi dolgok iránti vágyat fokozzák a szívünkben. A tudatos népnevelés olyan örömök felé kell a figyelmünket irányítsa, amiből rengeteg van, és amiből mindenkinek bősége

sen jut, aki igényli. Olyan boldogságforrásokat kellene a figyelmünkbe ajánljon ez a testület, mint a szeretet, a jócselekedet lelket felemelő, tiszta öröme, vagy a szépség, a művészi alkotás semmihez sem fogható belső ragyogása, a családi élet, a gyermekvállalás új horizontja stb. Igen, a teremtett világban való gyönyörködés, szépségének a megmutatása, megértetése szintén boldoggá tud tenni, akárcsak a közösen szervezett, előadott színdarabok, művészi vagy tudományos alkotások. Egy közösség által létrehozott park, kirándulóhely szintén eltölthet belső békével, örömmel. Maga a csendes közösségi játék, egy táborúzi körüli meghitt beszélgetés, önmagunk gondolatokban való megmutatása és a másik szép lelkének megismerése szintén olyan örömeket tud felkínálni nekünk, melyhez nem fogható sem a birtoklás kéje, sem a hatalom mámore.

Fontos lenne létrehozni – talán a tanügy-minisztérium égisze alatt – egy tanárokból, lelkészekből, művészekből, sportolókból, újságírókból álló tiszteletre méltó felnőttképző-csoportot, mely átgondolná, kidolgozná az egyházak, a média bevonásával népünk szellemi, lelki nevelését. Úgy gondolom, ha sok-sok tízezer oktató, nevelő, tanító és tanár foglalkozik a diákjainkkal, akkor legalább ezer embernek kellene foglalkozni az iskolából kikerült lakosság továbbképzésével is.

Egyházaink nagy-nagy alázattal, vasárnapról-vasárnapra megszólítják az embereket okos, bölcs, lelkesítő szentbeszéddekkel. A szentírás személyeket, népünk szellemi, lelki nagyjait példaként állítják elénk, hogy aki keres, az találjon vigaszt, erőt, bátorítást élete nehéz kérdéseinek megoldásához. A feladat felvállalásához, végzéséhez az állam adjon meg minden segítséget.

Az adónkból fenntartott közmédiák – tévé, rádió, újság – feladata lenne közérthetően megvitatni egy-egy kérdéskört, minden oldalról megvilágosítani, hogy a hallgatók, a nézők a maguk reális kérdéseikre reális válaszokat kapjanak. Olyan témák, kérdések legyenek bemutatva az emberiség nagyjai-

nak fényében, melyek átsegítik őket a mindennapi gondok, nehézségek útvesztőjén.

Az állam kiadhat elérhető áron szellemi, lelki, tudományos értékeket hordozó könyveket, folyóiratokat. Sok érték és kincs halmozódott fel az elmúlt évszázadok során népünk, az emberiség életében, melyeket mindenki számára hozzáférhetővé kellene tenni. Az internet világában lehetőség van olyan szellemi-lelki asztalok, honlapok megterítésére, melyek mellé nyugodt lélekkel bárki odaülhet.

Záróvallomás!

Írásomat, ezt a néhány ötletet, népem és a nekünk adatott szülőföld iránti ferences szeretettel, **vitaindítónak szánám.** Egyfajta előrenézésnek! Mert biztos vagyok benne, hogy nem lehet a múltba visszamenni, meg nem is érdemes, mert lehet, hogy a múlt megszépült, de ha a történéseket megkérdezzük kiderül, hogy az sem volt aranykor. Az aranykor, Isten országa, előttünk van! A semmiből indult élet a folyamatos kibontakozás által Istenünk karja felé tart. Csak előttünk van út, mögöttünk kőkemény történelem van, melyet vállalunk, de amelybe visszamenni nem lehet. Lépteinket a gondviselő jóság irányítja, és nekünk, mint a sziklamászónak a következő fogást csak magunk előtt, a felfelé vezető úton kell keresnünk. Nem a siránkozás, a nyafogás, hanem a közösen vállalt munka parancsát kaptuk Istenünktől. A bizalom, a keresés parancsát, melyre hiszem, hogy Teremtőnk áldását adja!

Amikor a Magyar Köztársaság Középkeresztjét adományozták, ott ültem az első sorban, és végig arra gondoltam, hogy mostanig volt mentségünk a passzivitásra, mondhattuk, hogy nem lehet, hogy nem engedik. Azáltal, hogy munkánkat a legmagasabb fórumon elismerték, éreztem, hogy a lámpa zöldre váltott. Ha nem indulunk, akkor joggal fognak ránk dudálni és szájtátisággal vádolni bennünket az utánunk jövő korosztályok. Cselekedni kell, induljunk el!

Déva, 2011. február 17.

Csaba testvér

Magyar Karácsony

Ha az éjek mélyre nyúlnak,

akkor születik az új nap.

Mikor földig hajol az ég,

megtettesül az istenség.

Csöndben pihennek a rétek,

magban nyugszik az új élet.

Szemeikbe álmod lehel

sok tündöklő csillagkehely.

Csodaszarvas fényléptekkel

a mennyei szérűn legel.

Kis falvakból tiszta imák

köszöntik az Isten fiát.

Kerecsenek szárnyán szállnak,

terelgetnek felhő-nyáját.

Összegyűl az ég serege,

lágyan hull le sok hópihe.

A Jóisten áldásait

két kezével szórja le itt.

Vetésre küld fehér havat,

betakarni a magvakat.

Lelkünk rakjuk patyolatba,

ha jó a születés napja!

Úgy várjuk mi a kisdedet,

Áldott Karácsony ünnepet!

Szuhánics Albert

Debrecen, 2011. december 18.

Juhász Gyula: Karácsony felé

„Szép Tündérország támad föl szívemben

Ilyenkor decemberben.

A szeretetnek csillagára nézek,

Megszáll egy titkos, gyönyörű igézet,

Ilyenkor decemberben.

...És valahol csak kétkedő beszédet

Hallok, szomorún nézek,

A kis Jézuska itt van a közelben,

Legyünk hát jobbak, s biggyünk rendületlen,

S ne csak így decemberben.”

...Bizalmas szívvel járom a világot,

S amit az élet vágott,

Behegesztem a sebet a szívemben,

És hiszek újra égi szeretetben,

Ilyenkor decemberben.

Csendes pohárköszöntő újév reggelén

Nem kívánok senkinek se

különösebben nagy dolgot.

Mindenki, amennyire tud,

legyen boldog.

Érje el, ki mit szeretne,

s ha elérte, többre vágyjon,

s megint többre.

Tiszta szívből

ezt kívánom.

Mert míg tudod, ki vagy,

mért vagy,

vissza nem fognak a kátyúk...

A többit majd apródonként

megcsináljuk.

Végül pedig azt kívánom,

legyen béke. –

Gyönyörködjünk még sokáig

a lebulló hópihékbé!'

Szaporodjon ez az ország

Emberségbe', hitbe', kedvbe',

s ki honnan jött, soha soha

ne feledje.

Kányádi Sándor

